

SLOVENSKI NAROD.

Izahaja vsak dan avvečer, izjema nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogrske dežele za vse leto 15 gid., za pol leta 8 gid., za četrt leta 4 gid., za jeden mesec 1 gid. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gid., za četrt leta 3 gid. 30 kr., za jeden mesec 1 gid. 10 kr. Za pošiljanje na dom računna se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za označila plačuje se od štiritopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnštvo je na Kongresnem trgu št. 12. Upravnštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Levica na kantu.

Položaj sedanje levice zares ni vesel. Ne le, da poslanec za poslancem odlaga mandat, temveč so tudi volilci jej napovedali najhujši boj. Celje, to nesrečno Celje je za njo osodepolno postalo. Povoda pa nimamo prav nobenega žalovati za njo, kajti osodo, ki jo sedaj zadeva, si je pošteno zaslužila.

Te dni je brzov nas obvestil, da je odložil mandat koroški poslanec Rainer, ker so mu volilci izrekli nezaupnico. Zameril se jim je, ker ga ni bilo pri tretjem branju o proračunu, da bi bil glasoval proti proračunu zaradi celjske postavke. Govori se pa, da jednaka osoda čaka še dveh drugih koroških poslancev Mora in Elbla. V njihju okrajih se opaža močno nemškonarodno gibanje.

Tu levica pač le žanje, kar je sama sejala. Plener sam je sejal seme, ki sedaj gre v klasje. Kako se je zlasti v začetku Taaffeje vlade po nemških liberalcih vzpodbujala nemška nestrpnost. To tako se je pisalo in govorilo o nevarnosti za nemštvo v Avstriji, prav kakor bi Slovani Nemce kar žive drli. Čudno ni, da se je potem to pretirano nemštvo globoko usadilo volilcem v srce. Štajerski in koroški Nemci nekaj niso bili tako zagrizeni, kakor so sedaj. Ob prvih letih ustave se je celo mislilo, da bi se z njimi dalo mirno živeti, zaradi tega so bili tedaj slovenski poslanci za federalizem. Sedanje prenapeto nemškonarodno mišljenje je le plod dolgoletnega liberalnega hujskanja proti Slovanom.

Nemškonarodna stranka je pravi otrok nemško-liberalne stranke. Samo to je, da je doslednejša od njene matere. Levica je v tem že večkrat menjala svoje barve, dočim nemški nacionalci gredo dosledno dalje po potu, katero so nastopili in so napovedali levici boj, ko se je izneverila prvotni nemškonarodni zastavi. Nemška levica prav za prav v narodnem oziru ni bila tako nestrpna sama na sebi, temveč je le nemško narodno mišljenje izkoriščala v svoje namene. Sedaj pa ne morejo krotiti duhov, katere so klicali. Nadejali so se, da bodo s tem, da razvemo nemškonarodno mišljenje

do zadnje nemške kočje, vrgli grofa Taaffeja. To se jim pa ni hotelo posrečiti celih 14 let in še potem bi ga ne bili vrgli, da jim ni prišel na pomoč grof Hohenwart.

V tem je levica sebi izpodkopala stališče. Prav lahko rečemo, da bode pri bodočih volitvah zgubila še več mandatov. Pa že pred novimi volitvami jih utegne še nekaj ostaviti levičarski tabor. Nemški nacionalci vabijo zlasti v svoj tabor vse tiste levičarje, ki so pri tretjem branju glasovali proti državnemu proračunu. Marsikak poslanec utegne poslušati te vabljive glasove, posebno ker se bližajo volitve.

Levico zadeva popolnoma zaslužena kazen. Da je ostala zvesta načelom, katera je izrazila v ustavi, bi gotovo še danes trdno stala. Nemško-narodna stranka bi se v tem slučaju še porodila ne bila. Narodno vprašanje bi gotovo ne delalo več nobeni stranki preglavice. Ker je pa levica zatirala slovanske narodnosti, je mogla jedino mej Nemci dobivati privržencev, in ko se jej tu majejo tla, je pa njen obstanek v največji nevarnosti. Drugače bi pa bilo, da je levica bila verna duhu ustave. Nobene dvombe bi ne bilo, da bi bila njena načela našla tla pri vseh avstrijskih narodnostih.

Krščanski socijalizem na Dunaju bi ne bil omajal levice, ker je omejen jedino na Dunaj in se tudi tukaj mora opirati na nemške nacionalce. Tako se pa bliža čas, ko bode popolnoma zginila s pozorišča. Tudi ko bi levica zmogala pri občinskih volitvah na Dunaju, jej to ne bode nič pomagalo. Jednaka osoda, kakor njo, pa čaka krščanske socijaliste, ker v narodnem oziru uganjajo popolnoma jednako komedijo, kakor so jo levičarji. Kadar bi hoteli postati vladna stranka, pa se bode začela agitacija proti njim. Razmere so v Avstriji postale take, da se brez Slovanov in proti Slovanom ne da dolgo vladati v Avstriji in se zatorej nobena vladna stranka ne bode smela postavljati na skrajno nemško stališče.

Naši slovenski poslanci pa naj tudi pri urejanju svoje politike se ozirajo na to, da levica propada, in pa da tudi krščanski socijalisti nimajo trdne podlage, da se nobeni teh dveh strank preveč

ne navežejo. Skušajo naj po svoji moči izkoristiti vsakokratni položaj, a svojih močij naj pa nikar ne zastavljajo za propadajoče nemške stranke, zlasti za levičarje ne. Puste naj jih svoji usodi. Sploh ni dobro, da bi podpirali kako nemško stranko proti drugi, naj se le same ravšajo in kavsajo mej seboj. Bolj nejedini če so Nemci, tem bolje za Slovane. Posebno bi pa bilo neodpušljivo, ko bi zopet skušali levici s kako podporo podaljšati življenje. Ta stranka je pač toliko zagrešila proti Slovanom, da ne zasluži, da bi naši zastopniki še zanjo trtili svoje moči. Bati se pa ni, da bi nemško-nacionalci prišli na nje mesto, ker po svoji preteklosti in pa po svojih načelih ne morejo lahko postati vladna stranka. Ko bi pa postali, se bodo pa hitro obrabili iz jednacij uzrokov, kot se je levica. Konec vsega tega mora biti, da se bodo v Avstriji resno poskusili spraviti s Slovani, ker drugače nobeno vladanje ne bode mogoče, naj se že to zgodi po tej ali pa onej poti.

V Ljubljani, 22. avgusta.

Grof Belcredi. Šel je v pokoj predsednik upravnemu sodišču grof Belcredi. Pri tej priliki nam stopa v spomin del avstrijske zgodovine. Belcredi je bil ministerski predsednik 1865. leta. On je poskusil bil spraviti avstrijske narode in odpraviti krivično Schmerlingovo ustavo. To se mu pa ni posrečilo. Deloma so ga ovirali nvanji dogodki, kajti začela se je bila vojna s Prusi, deloma so mu pa Nemci delali ovire. Grof Belcredi je moral odstopiti in dobili smo dualizem.

Poljska gimnazija v Tešinu. Nemci sedaj skušajo, da bi napravili razpor mej Čehi in Poljaki zaradi te gimnazije. Njih listi so izumili, da bi ta gimnazija bila v škodo tudi Čehom. Mi upamo, da se Čehi ne usedejo na te nemške limanice. Sklep, da se osnujejo ustanove za nemško gimnazijo v Tešinu, je pa vzbudil nevoljo ne le v slovanskih, temveč tudi v previdnejših nemških krogih. Te štipendije nimajo namena, toliko podpirati šolsko mladino, kakor učence odvajati poljski gimnaziji, ki se osnuje. Vložil se je zatorej protest na deželno vladno in na deželni odbor proti sklepu tešinskega mestnega zastopa.

Listek.

Grajska hči.

(Novelica. Spisal D. L. Selski.)

(Dalje.)

V.

Preteklo je bilo nekaj tednov.

Kraj, kjer sta si Krasnik in Olga zaprisegla večno zvestobo, kjer sta se prvič poljubila v vročem, sladkem poljubu, ta kraj se jima je zdel nekako posvečen in svet. Tu sem sta zahajala sanjat prijetne sanje svoje prve ljubezni, tu sta si slikala v duhu zlato prihodnost.

Bila sta srečna, oh, tako brezmejno srečna! Saj nista vedela za pretečo nevihto, vedela sta le, da se ljubita, neskončno ljubita; kajti ljubezen je slepa za vse in često hiti sama nevarnosti nasproti.

Naša znanca sta se nekega dne zopet sešla v parku pri oni znani klopici.

„Kaj misliš, da Alfonz mene kaj ljubi?“ vpraša Olga ter zvedavo uprè pogled svoj v Krasnika.

„Jaz bi rekel, da vsekako“, odgovori ta.

„Motiš se, dragi moj; njemu ni nič záme, ampak za moj denar. Ali bi mogla biti potem srečna na strani tacega moža, ki me ne ljubi?“ — Nikdar!“

„Oče pa ne bo odjenjal.“

„Poslušaj me, kaj ti povem: rajši s teboj križem sveta lačna in žejna, bosonoga in gologlava, kakor pa z Alfonzom pred altar, naj bi bil še tako bogat, še tako imeniten in češčen, še tako lep... Ali me umeješ?“

„Umejem.“

Nekaj časa sta molčala, saj so govorili poljubi dovolj.

„Zdravko, ali oče ve, da si stanoval v isti hiši kot jaz in moj brat?“ prekine Olga molk.

„Kolikor je meni znano, mu Milan ni nikoli tega omenil.“

„Ve, jaz sem mu povedal,“ odvrne Krasnik.

„To me vznemirja. Bolje bi bilo, da bi mu ne bil povedal. Oče bi utegnil kaj sumiti.“

V tem hipu zagrmí zadi za njima graščakov glas:

„Da, sumil sem in sumnja me ni varala! Tako sramoto mi delaš? V tako družčino torej zahajaš?“

Krasnik in Olga sta bila bleda ko zid. Nihče si ni upal pogledati graščaku v obraz, nikar že izpregovoriti kako besedico. S strahom sta pričakovala, kaj pride.

„Olga, v grad! Takoj!“ velel je graščak. „In Vi?“ obrne se proti oskrbniku. „Tako opravljate

svojo službo? Lepa reč! Drugo bova še poračunala.“

Rekši mu pokaže hrbet

Ivan pl. Abramovič je od onega dne, ko je bil baron Slavič pri njem, strogo pazil na Krasnika in Olgo. Predno pa je mislil, prišel je stvari na sled. Klical je bil namreč Olgo in, ko je izvedel, da je ni v gradu, dasi se je bilo že stemnilo, zdelo se mu je to precej sumnjivo in odšel je sam najpreje v vrt in ko je tu ni našel, v park, trdno se nadejajoč, da mu danes ne more izpodleteti: prepričal se bo na vsak način, ali je njegova sumnja upravičena ali ne. Žalibog, da je bila upravičena!

Drugo jutro prinese graščakov sluga Krasniku pismo. S tresočo roko je je odprl ter bral nastopne vrstice:

„Gospod oskrbnik!

Uljudno Vam javljam, da Vas z današnjim dnevom odpuščam iz službe zaradi vzrokov, ki Vam utegnejo biti znani. Zaostalo mesečnino Vam dopušljam, kakor hitro mi naznanite naslov novega svojega bivališča. Prosim Vas, da vsako poslovljenje pri moji hčeri blagovolite opustiti!

Zahvaljujé Vas za doselanje službovanje ostajem s spoštovanjem

pl. Abramovič s. r.“

(Konec prih.)

Deželne volitve na Tirolskem. Nemški konservativci na Tirolskem niso jedini in pri letošnjih volitvah za deželni zbor bodo hudi boji mej skrajnimi in zmernimi elementi. V mnogih okrajih bodeta po dva konservativna kandidata. Po časopisih se je borba že začela. Zanimivo je vsekako, kako nekateri časopisi sedanjim poslancem že očitajo, da niso dovolj katoliški in bi jih radi že naredili za liberalce. Pričakovati je, da tudi v deželnem zboru ne bode sloge mej konservativno stranko.

Avstrija in Ogrri. Dunajski liberalni listi pozivljejo Ogrce, naj porabijo ves svoj vpliv, da se pri sestavi nove avstrijske vlade ne preze liberalne stranke. Ogrri imajo dovolj vzroka, da dobro ogledajo vlado, s katero bodo sklepali novo pogodbo. Liberalci torej naravnost dajo Ogrom razumeti, da so pripravljeni, njim v korist zatajiti avstrijske interese, ako jim to pomaga zopet do vlade.

Bolgarija. Nasprotniki Bolgarije si jako prizadevajo, da bi preprečili Rusiji prijazno politiko. Bivši pravosodni minister Tončev se je povrnil iz Pariza, kakor se je izrazil jedino za to, da pregovori kneza Ferdinanda, naj se odvrne od Rusije. Rusija ga boče ravno tako onemogočila, kot je kneza Aleksandra. Rusija ne mara za Bolgare, dokler ne postane Bolgarija popolnoma ruska pokrajina. Predno se je bil odpovedal knez Aleksander, so se zastopniki vseh strank bili sporazumeli z odposlancem ruskega unanega urada. Rusija je zahtevala, da odstopi knez Aleksander. Dogovorili so se bili tudi o osmih drugih točkah. Ko se je knez Aleksander odpovedal, Rusija ni hotela nič o dogovoru vedeti. Tudi se ni hotela znova dogovarjati, češ, kar bi danes se dogovorili, bi morda jutri ne zadostovalo. Čudno se nam pač zdi, če bi to bilo resnično, da bi se pod vlado Stambulova ne bilo razknilo. Bivši ministerski predsednik gotovo ni imel toliko ozirav na Rusijo, da bi bil to prikrival. Zato mislimo, da se s tem hočejo samo ljudje begati.

Izjava ruske vlade. Še sedaj se ugiblje, če se izjava, ki so jo objavili dunajski listi glede ruske politike nasproti Bolgariji, ujema z nazon ruske vlade. Od ruske strani se je oporekalo, da ruska vlada ni izdala o tej stvari nobenega „communiqué“. Bolgarski časopis „Pravda“ ima dopis iz Peterburga, v katerem se navaja pogovor z nekim ruskim državnikom o tej zadevi. Ruski državnik je izrekel, da pravega „communiqué“ zares ni, kajti za „communiqué“ velja v diplomatičnih krogih le to, kar se tudi objavi v oficijelnih listih in naznani svojim diplomatičnim zastopnikom. Kar so pa dunajski listi prinesli, je knez Lobanov le narekoval zastopniku brzogovorne agenture in torej izražal maenje ruske vlade. Stvar se je pa pozneje oporekla, ker je metropolit Klement to prosil, kajti stališče članov deputacije in sploh rusofilske stranke se je jako otežilo v Bolgariji. — Tako glasilo Radoslavova stranke. Nam se ne zdi to popolnoma verojatno, ker ne verjamemo, da bi kak ruski državnik zopet potrjeval, kar se je dementovalo. Bolgarski list je pač to objavil samo, ker hoče vladi delati neprijetnosti.

Dopisi.

Iz Prage, 20. avgusta. (Obisk Slovencev.) Vest, da se iz Ljubljane pripravlja poseben vlak na narodopisno razstavo češko-slovansko v Pragi, je vzbudila takoj povsod občeno veselje. Kdor pozna narod češki, kdor je mej njim živel, si tudi kaj družega misliti ne more, saj so bili in so še sedaj Čehi v prvi vrsti Slovani, in v čeških srcih klije mimo nepopisljive ljubezni do svojega naroda, ne le spoštovanje k drugim slovanskim narodom, ampak prava, ne zunanja, resnična in odkritosrčna ljubezen k vsem Slovanom, katere nikdar ne imenujejo drugače kakor svoje brate. Če se pa dalje pomisli, da Čehi nas Slovence vsled političnega položaja in z njim zvezanih teženj še posebno radi imajo, je povsem razumljiva vseobča radost, s katero so vzprejeli napoved o obisku Slovencev. Ne malo se je zvišalo veselje s tem, da pripeljete seboj naše vrle slovenske kmete. Kajti tukaj so razmere naše dovolj znane, in znano je, da naš kmet sam se težko pripravi na tako daljno pot že radi finančnih vzrokov. Upanje, da se razširi po kmetiskih obiskovalcih narodopisne razstave tudi po Slovenskem pravi duh slovanski in prava ljubezen do svojega naroda, je tudi Čehom povod zaupnosti v boljšo prihodnost Slovanstva. — Slovenski kmetje so povabljeni v „Novo ves“ v pribramskem okraji. Ta vas je vzorno upravljena, in gotovo bode vsacega našega rojaka, ne samo kmeta zanimalo, kako vzgledno se da upravit gospodarstvo občine in posameznih gospodarjev, ako je dobre volje dovolj. Obisk te občine bode trajal ves dan in je že vse pripravljeno za dobrodošle in ljube slovenske goste. Mesto „Mnišek“ in „Nova ves“ se neizrecno vese-

lita tega pohoda in imata vse pripravljeno za sijajen sprejem. Naj se toraj kolikor več tem bolj oglasi naših vrlih kmetov na pot v Prago. Tisti pa, ki bi se hoteli udeležiti pohoda „Nove vesi“, naj vsaj do 30. t. m. to naznanijo gosp. nadženiđu Franju Tomšiču na Smichovu „Ostrovni ulice č. 611“, da bo mogoče pripraviti daljše stvari ob času.

Iz Dolenjega Logatca, 20. avgusta. Velikonočna katastrofa, katera je našo mило domovino tako občutno zadela, provzročila je tudi, da so letoviščarji, kateri so druga leta v ogromnem številu naše kraje posečali, letos večinoma poiskali si letovišča v družih kronovinah, boječ se, da jih tu presenetijo nenadoma kak velikonočni katastrofi slični potres. — Nekaj let že povzdiguje se vidno naša vas v letoviškem oziru. Nje krasna lega in okolica, železniška postaja, prijazno, mirno ljudstvo, dobre gostilne, na novo napravljeno kopalnišče — vse to izvablja o neznosni vročini Tržačane, da pobite za nekaj tednov v mило naše podnebje. Tu uživajo sveži notranjski zrak, tu napravljajo izlete v prijazne Rovte, kjer se divijo krasnemu razgledu po Juliških alpah, našemu svemu Triglavu in orjaškim velikanom gorenjskim. Ker ravno tu po Notranjskem potres ni napravil mnogo škode, prišle so vendar kot večletni zvesti prijatelji naše vasi razne znane tržaške obitelji k nam. Pač jim je letos dež nekoliko nagajal ter jim pokvaril marsikateri izlet, a mejsebojno prijateljstvo in uprav slovansko družinsko življenje pripomoglo je, da jim je čas hitro potekel na drug način. Te dni delali so priprave, da bi dostojno proslavili predvečer rojstvenega dne Njega Veličanstva. Ves dan so lepšali okna svojih stanovanj z zelenjem, na večer pa zažarela so tista v raznobarvenih lučicah in lampijonih, mej katerimi sta zasvetila tudi dva transparenta z napisi: „Viribus unitis“ in „Živio naš cesar Franc Jožef I.“ Skupno so se potem zbrali na vrtu znane gostilne g. Josipa Mazija vulgo pri „Kramarji“. Vrt je bil okrašen z lampijoni. Tu se je napivalo na zdravje presvitlega vladarja. Nežna mladina pa je na prostem spuščala v zrak rakete in užigala raznobarveni bengaličen ogenj. Res lepo je videti, kako lepa in prava lojalnost in ljubezen do presvitlega vladarja biva v teh srcih. Da se je ta večer tako dostojno in radostno proslavil, gre v prvi vrsti zahvala vrli rodbini Abramovi kakor tudi rodbinam Fried in Radoničič. Gospa Ena Abramova je pri tej priliki tudi nabrala mej letoviščarji 20 kron za zgradbo našega „Narodnega doma“. Teško pričakujemo Logatčani vsako leto teh milih gostov in veselih rodbin, a še težje nam je, kadar se od nas zopet poslavljajo. Uverjeni pa naj bodo, da nam ostanejo v njih družbi preživele ure v vednem spominu. Pri tej priliki naj ne zabij tudi pripomniti, da dobi cerkev naše vasi tekom prihodnjega meseca krasne nove orglje. Živa potreba bile so pač orglje in pokojni Vojteh Ribnikar sprožil je misel, da bi se zanje nabirali doneski mej občani ter na ta način pokrili stroški 2200 gold. Nemila usoda ni mu dala dočakati sad njegovega truda. Še večja potreba za nas Logatčane pa je dobra pitna voda. Tudi to dobimo prihodnjo spomlad. Tako uspeva torej naša vas leto za leto in ako Bog da, skrbelo se bode tudi, da se napravijo razna šetališča in drevoredi, kateri bodo domačinom zlasti pa našim letoviščarjem jako ugajali, našo vas pa s časom povzdignili v vrsto pravih letovišč.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 22. avgusta.

— (Res neumno!) „Slovenec“ je priobčil sinoči ta-le dopis z Notranjskega: „Narodov“ ponedeljkov članek: „Uradniki in duhovniki“ smo tudi pri nas vsprejeli s tistim spoštovanjem, ki pristaje duševnim odpadkom najstarejšega „slovenskega dnevnika“. Samo nekaj neumnih mislij nam je šinilo v glavo. Kaj, ko bi se tudi advokatje in notarji jeli šteti mej javne funkcionarje? In ne škodilo bi, če bi javne oderuhe tudi šteli mej nje. Pri nas se je vsem zdelo, da hočejo blagi in nad vse krotki Narodovci tem ne več nenavadnim „denunciatoričnim“ potom lepo pobiti vse tiste, ki bi gospodom naprednim advokatom, notarjem in njihovim p. t. gospodom pristašem po gostilnah in botogah na deželi kalili vodo. Potem se nam je pa tudi zazdelo vredno poprašati, kako si gosp. dr. Andrej Ferjančič razlaga tisti Kielmanseggov razglas, ki ga „Narod“ priporoča naši duhovski gosposki. Gosp. dr. Andrej Ferjančič roma po deželi, zabavlja proti „kapelanom“ in tako izzivlje ljudstvo. Če se pa kaj primeri, bo — sodil. To bi bilo čudno, če bi bilo pri naših naprednjakih sploh kaj čudnega! — Uprav v Starem trgu bi bila surovost naprednih junakov izzvala pretep, če bi ne bili gg. „kapelani“ pomirili ljudstvo. — Sicer nas pa veseli, da izhaja „Laibacherica“ zopet v slovenskem jeziku. Živel novi slovenski vladni list „Slovenski Narod“! — Spisal je ta dopis brez dvoma jeden v zadnjem času obsojenih kapelanov. Ker pa pravi pisatelj sam, da so njegove misli neumne, ni treba nanje odgovarjati.

— (Razdelitev državnih podpor) velike večina hišnih posestnikov v Ljubljani ni zadovoljila. Mnogi, kateri bodo morali svoja prej že izdatno obremenjena poslopja čisto podreti, kljub dokazanim svojim stiskam niso dobili toliko, da bi jim bilo, če poleg tega apelujejo še na privatni kredit, ta poslopja zopet sezidati mogoče. Zato pa dotičnike že danes opozarjamo, naj se iz nova oglašajo za podpore pri deželni vladi, kajti mogoče je, da se za unanje kraje dovoljeno nepovratno predplačilo in brezobrestno posojilo ne bode čisto porabilo. Ko bi se pa to tudi zgodilo, pričakovati se sme z ozirom na blagohotne izjave ministerskega predsednika grofa Kielmansegga, da bode vlada državnemu zboru predložila primeram potreben dodatni kredit. Pozabiti pa tudi ni, da je državni zbor pooblastil vlado, da sme po potresu poškodovanim hišnim posestnikom dovoliti 3% posojil do j-dnega milijona goldinarjev. Čujemo, da se za ta posojila hišni posestniki doslej sploh še oglašali niso, zaradi česar jih izrecno opozarjamo, naj to storé.

— (Odbor razstavnega vlaka v Prago) dal bode po vseh slovenskih mestih in trgih pilepiti posebne plakate, iz katerih so razvidni vsi potni in vojni pogoji. Na teh razglasih so torej vsa potrebna pojasnila in navodila. Ti plakati pošiljajo se ravnokar slovenskim čitalnicam, notarskim in odvetniškim pisarnicam po Slovenskem, kakor tudi vsem tistim, ki so že prijavili svojo udeležbo. Vsakemu, kdor želi in to odboru naznani, pošlje se nemudoma rečeno potno navodilo, tako da ni potreba dopisovati vsakemu posebe.

— (Družbi sv. Cirila in Metoda) je vrazdoščena prejela ljubljene vladarja naslednje sporočilo: „Št. 11.971. — Čislnemu vodstvu družbe sv. Cirila in Metoda v roke prvomestniku prečastitemu g. Tomo Zupanu v Ljubljani. — Nj. c. in kr. Veličanstvo presvitli cesar je potom kabinetne pisarne blagovolil naročiti gosp. c. kr. deželnemu predsedniku za Kranjsko, da se ima naznaniti čislnemu društvu najviša zahvala za izraz globoke udanosti, zvestobe in pokornosti povodom X. velike skupščine v Kranji. — Čast mi je, to javiti čislnemu vodstvu. — Kranj dne 20. avgusta 1895. — C. kr. okrajni glavar: Dr. Gstettenhofer.“

— (Cvetka z vrta tržaške „Edinosti“.) V današnji številki „Edinosti“ čitamo naslednje prostaške insulte iz Ljubljane: „... jeseni ne vem kdo jo skupi najbolj. Predkone — volilci! Naša dva politična „kužka“ že praskata z zadnjima nogama po papirji in renčaje pozivata drug drugega na — „ravs“. Ko bi prišel kdo, g. urednik, ki bi ju malo „okrtačil“, kako bi jima dobro delo! Kaj pravite? Ali tam zadej pa stoji nemška garda in se v pest smeje temu rovanju in dela račune...! Politični naši ljudje se rujejo; Nemci, baron Hein in Jakob diplomat pa vlečejo „dividendo“ in gospodarijo! Zakaj ne pride še en potres, da bi stresel nekoliko naše ljudi za lase in ušesa! Sicer se nam pa dobro godi! Milijone in stotisočake imamo kar na razpolago (v žepu še ne!), pa mnogo jih na ta račun obira ob nedeljah zunaj ocvrta piščeta in se vozi v fijakerju, le narod slovenski na Kranjskem nema moža-vodnika, ki bi nesebično delal zanj in ga pošteno „vodil“ (pa ne — za nos!) Ljubljana se počasi prenavlja, pa ne prašajte — kako! Politika kranjska pa ne pride iz starega tira, kakor tudi ljudje ne, ki se ji „štulijo“ za dirigente! Pa, jesen bo kmalu tu, tedaj se očisti pri nas nekoliko vse tisto — okuženo — politično ozračje!“ — Ali hoče „Edinost“ konkurenco delati „celjski vahtarici“?

— (Odbor „Radoga“) opozarja slovenske akademike, ki za bodoče šolsko leto reflektujejo na njegovo podporo, naj vložé svoje prošnje najkasneje do konca avgusta.

— („Gorenjski slavček“.) Starejši obiskovalci slovenskega gledališča se spominjajo še mične izvirne lirične operete „Gorenjski slavček“, katero je zložil na libreto Lujize Pesjakove zaslužni naš skladatelj Anton Foerster. Prvikrat se je predstavljala opereta v sezoni 1871/72 in se potem nekaterekrat ponavljala ter dosegla vselej izborni uspeh. Pozneje pa je skladatelj potegnil svoje delo nazaj in je popolnoma predelal. Prvotna opereta se je spremenila v popolno opero z recitativi itd. Zdaj je g. Foerster, kakor čujemo, izročil novo svoje delo „Dram. društvu“, da je v novi predelani obliki spravi na slovenski oder. Ime Foersterjevo samo

